

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **M. H.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. ledna 2021, č. j. KUKHK-38590/UP/2020 (Kd),

takto:

1. Žaloba se zamítá.
2. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 15. 3. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. ledna 2021, č. j. KUKHK-38590/UP/2020 (Kd) (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil dále uvedené rozhodnutí. Odvolání bylo podáno proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí, stavebního úřadu – životního prostředí (dále jen „stavební

úřad“), ze dne 13. 11. 2020, č. j. MUKO-42263/2020-L (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 100 odst. 1 a 2 správního řádu o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 1. 11. 2019 o obnovu společného územního a stavebního řízení pro stavbu „Atletický stadion Kostelec nad Orlicí – stavební úpravy a modernizace“ na pozemcích parc. č. 436/1 a 436/5 v katastrálním území Kostelec nad Orlicí (dále jen „Stavba“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v úvodu žaloby zrekapituloval průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že byly splněny podmínky přípustnosti žaloby a formuloval tři žalobní body. V prvním bodu namítal, že žalovaný nesprávně posoudil obsah, správnost a zákonnost důvodů, o něž žalobce opřel svou žádost o obnovu řízení. Dále namítl, že důvody k vydání napadeného rozhodnutí jsou nesprávné, nezákonné a nevycházejí ze skutečného stavu věci. V posledním bodu namítl, že žalovaný v odvolacím řízení a následně v napadeném rozhodnutí nesprávně vymezil rozsah povinností stavebního úřadu vymezených v § 90 a § 111 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a napadené rozhodnutí tak opřel o důkazy, jež nemají oporu v zákoně.
4. V odůvodnění žalobních bodů pak žalobce uvedl, že dne 1. 11. 2019 podal jako opomenutý účastník společného územního a stavebního řízení, v němž bylo dne 22. 5. 2017 vydáno společné územní rozhodnutí a stavební povolení pod č. j. SÚŽP 1763/17-9081/17-hc, žádost o povolení obnovy uvedeného společného řízení. Svou žádost odůvodnil zejména tím, že stavební úřad v rámci společného řízení nepostupoval správně a vydal rozhodnutí, které nemá oporu v zákoně, jelikož nezjistil skutečný stav věci a vycházel ze stavu, o kterém jsou důvodné pochybnosti. Stavební úřad totiž povolil stavbu, která je v rozporu s územním plánem, jelikož vyšlo najevo, že užíváním této stavby je narušována kvalita prostředí. Toto své tvrzení žalobce opřel o zjištění, že ihned po započetí užívání stavby, začala tato obtěžovat okolí, v němž se nacházejí rodinné domy, přičemž se tak děje hlukem, jehož zdrojem jsou nevhodně zhotovená sportovní zařízení a herní prvky. Stavba tak omezuje vlastnická práva sousedů, zhoršuje kvalitu prostředí a pohodu bydlení, tím snižuje hodnotu okolních nemovitostí.
5. Na uvedené účinky stavby začali vlastníci sousedních nemovitostí upozorňovat záhy po jejím zprovoznění, nápravy se však nedočkali. Popsaným negativním vlivům se pak dle žalobce dalo předejít, pokud by stavební úřad postupoval v souladu s § 111 odst. 2 stavebního zákona a ověřil účinky budoucího užívání stavby. Stavební úřad však tomuto posouzení nevěnoval pozornost, jistě též proto vlastníci sousedních nemovitostí nebyli zahrnuti mezi účastníky společného řízení, čímž byla omezena jejich nejen procesní práva. V závěru odvolání žalobce uzavřel, že namísto využití možnosti k nápravě uvedených pochybení, dělá stavební úřad vše proto, aby se tak nestalo.
6. Žalobce nesouhlasil též se závěrem správního orgánu, který v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl jako důvod zamítnutí žalobcovy žádosti skutečnost, že žalobce opřel svou žádost o hluk z existující stavby. S tímto závěrem správního orgánu žalobce nesouhlasil, protože svou žádost odůvodnil skutečnostmi nově vyšlými najevo, ačkoli tyto existovaly již v době původního řízení. Takovou a zásadní je skutečnost, že ačkoli nebyl řádně přezkoumán, byl povolen nový zdroj hluku. Žalobce by se ve

správním řízení mohl jako opomenutý účastník proti nově vzniklému zdroji hluku bránit. Důkazy o tom, že Stavba nebude zdrojem hluku, se podle žalobce ukázaly nepravdivými.

7. Stavební úřad žádost žalobce o povolení obnovy společného řízení zamítl s tím, že orgán ochrany veřejného zdraví nepožadoval předložení hlukové studie ani provedení zkušebního provozu. Stavební úřad tedy na základě kladného stanoviska dotčeného orgánu vydal rozhodnutí ve věci. Žalobce má však za to, že tímto není odůvodněn závěr stavebního úřadu o tom, že nevyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, který existovaly v době původního řízení, nýbrž je tím odůvodněno tvrzení žalobce, sice že Stavba je zdrojem hluku, aniž by tato skutečnost byla v průběhu společného řízení vzata do úvahy stavebním úřadem či orgánem ochrany veřejného zdraví. Účinky budoucího užívání stavby tak nebyly z hlediska hluku ve společném řízení vůbec posuzovány, ačkoli skutečnost, že Stavba bude novým zdrojem hluku v území, byla od počátku zřejmá.
8. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o jeho vázanosti závazným stanoviskem orgánu ochrany veřejného zdraví. Žalobce sice uznal, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí ve věci, ale to podle něj neznamena, že stavební úřad musí takové stanovisko přijmout bez dalšího. K tomu poukázal na § 149 odst. 8 správního řádu, který podle žalobce správnímu orgánu ukládá povinnost zabývat se zákonností závazného stanoviska, jelikož má v případě zjištění nezákonnosti závazného stanoviska dát podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčkat jeho rozhodnutí.
9. Dále měl stavební úřad přezkoumat stavební záměr podle § 90 a § 111 stavebního zákona. Podle § 90 písm. e) stavebního zákona měl stavební úřad posoudit, zda je stavební záměr v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů, nepochybně tedy i s požadavky zákona o ochraně veřejného zdraví (zákon 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, pozn. soudu) a stejně tak měl stavební úřad ověřit rovněž účinky budoucího užívání stavby. Souladem stavebního záměru s požadavky zákona o veřejném zdraví se tak neměl zabývat pouze orgán ochrany veřejného zdraví, ale i stavební úřad samotný. Podle žalobce souvisí s výše uvedeným i povinnost stavebního úřadu stanovená v § 90 písm. a) stavebního zákona, totiž povinnost posoudit soulad stavebního záměru s územním plánem, který v daném případě stanoví, že v předmětné ploše jsou jejím nepřípustným využitím činnosti, děje a zařízení, které narušují kvalitu prostředí nebo takové důsledky vyvolávají druhotně. V případě postupu stavebního úřadu v souladu se zákonem by se tento zabýval i otázkou hluku bez ohledu na to, zda orgán ochrany veřejného zdraví vydal souhlasné stanovisko.
10. Ke konstatování správního orgánu, že se po započetí užívání stavby ukázalo, že tato je zdrojem hluku a jedná se tak o skutečnost, která neexistovala v době vedení původního řízení a není tedy důvodem pro povolení obnovy správního řízení, žalobce zopakoval, že otázka hluku nebyla posouzena správně. Rovněž připomněl, že v průběhu správního řízení stavební úřad, projektant, žadatel ani orgán ochrany veřejného zdraví nebrali v úvahu, že změna stavby atletického stadionu by mohla představovat zdroj hluku, který je nutno v řízení posoudit. Tvrzení žalovaného by podle žalobce mohlo být pravdivé pouze v případě, že by herní prvky, které jsou zdrojem nadměrného hluku, byly na stadion nainstalovány až v době po povolení užívání stavby. Tak tomu ovšem ve skutečnosti nebylo, jelikož herní prvky byly předmětem posuzování v rámci společného

územního a stavebního řízení a jejich vliv na okolí měl být posouzen a vypořádán tak, aby nenastala situace, proti které žalobce nyní brojí.

11. Dále žalobce brojil proti konstatování, že pro vydání společného povolení postačí existence souhlasného závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví a že důvodem pro obnovu řízení se může stát pouze skutečnost existující již v době původního rozhodnutí, přičemž účinky zjištěné při užívání stavby takovou skutečností nejsou. K uvedeným závěrům žalobce namítl, že důkazy provedené ve správním řízení se ukázaly nepravdivými, tedy že až na základě užívání stavby vyšlo najevo, že důkazy o tom, že změna atletického stadionu není zdrojem hluku, se ukázaly nepravdivými. Skutečnost, že stavební úřad povoluje nový zdroj hluku, existovala již na začátku společného řízení, jen se jí stavební úřad nezabýval. Podle žalobce nejde o hluk samotný, ale též o to, že byl povolován jeho zdroj, proti čemuž se žalobce jako opomenutý účastník nemohl bránit. Žalobce uvedl, že smysl § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nelze vykládat tak, že by hluk z užívání stavby musel existovat už při povolování stavby, což nepřichází v úvahu. Oporu v platném právu podle žalobce nemá ani závěr, že v daném případě z hlediska ochrany před hlukem pro vydání společného povolení stačila existence souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice. Stavební zákon ani správní řád totiž podle žalobce neobsahují ustanovení, podle kterého by se v případě vydání souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu ve vztahu k povolení obnovy řízení nepřihlíželo ke skutečnostem dodatečně vyšlým najevo.
12. Žalobce brojil též proti závěru žalovaného vztahujícímu se k námitce rozporu stavby s územním plánem, totiž že nebyla povolena stavba nová, která by do území přinášela nové imise. Jednalo se totiž pouze o úpravu a modernizaci stavby původní, spočívající ve změně povrchů jednotlivých sportovišť a realizaci nových ploch pro sport a volnočasový program. K uvedenému žalobce namítl, že pokud by se do území neumísťovala nová stavba, nebyl by dán důvod pro uznání, že je žalobce opomenutým účastníkem řízení. Žalovaný si podle žalobce též protirečí, a to jelikož jednak uvádí, že nebyla umístěna nová stavba a jednalo se tak pouze o úpravu stávající stavby, přičemž pro takový záměr není vyžadováno územní rozhodnutí, na druhé straně však tvrdí, že předmětem řízení byla realizace nových ploch pro sport a volnočasový program, což je ovšem záměr, pro jehož realizaci územní rozhodnutí vyžadováno je. Důkazem o tom, že žalovaný nevycházel ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a uvedené skutečnosti správně neposoudil, jsou skutečnosti, které vyšly najevo ihned po zahájení provozu upraveného a rozšířeného atletického stadionu. Dle názoru žalobce se navíc jedná o skutečnosti, jež jsou důvodem pro povolení obnovy společného řízení.
13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti považuje žalobce napadené rozhodnutí za věcně nesprávné a nezákonné. Jelikož bylo žalobci odňato právo být účastníkem společného územního a stavebního řízení a tím přišel o možnost hájit a uplatňovat svá práva v zájmu ochrany svých ústavně zaručených vlastnických práv, byl žalobce podle svého názoru zkrácen, nebyla povolena obnova řízení, v němž k uvedenému zkrácení došlo. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v úvodu svého vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. K žalobě samotné konstatoval, že v ní jsou uplatněny shodné námitky jako v odvolání podaném v rámci správního řízení a k těmto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na kterém i nadále trvá, stejně jako na výroku tam uvedeném.

15. K věci dále uvedl, že není podle něj možné domnívat se, že zjistí-li účastník řízení v době po uvedení stavby do provozu, že ho provoz stavby obtěžuje, či se tento provoz odvíjí jinak, než účastník očekával, je taková situace důvodem pro obnovu řízení. Dále žalovaný uvedl, že vlastník nemovitosti v centru města, v daném případě vedle atletického stadionu, nemůže očekávat takovou pohodu bydlení, klid a soukromí jako vlastník nemovitosti v okrajové části města či na venkově. Záměr, jenž byl předmětem společného územního a stavebního řízení, není možné hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům, tedy takový, jehož negativní vlivy na okolí se vymykají místním poměrům. S ohledem na vše zmíněné navrhl žalobu zamítnout.

IV. Replika žalobce

16. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že stadion v minulosti ani v současnosti své okolí neobtěžoval hlukem nad míru stanovenou zákonem o ochraně veřejného zdraví, ani nad míru přiměřenou místním poměrům. Zdrojem hluku se stal až po instalaci a následném využívání některých herních a sportovních prvků. Zmíněný hluk obtěžuje okolí, zhoršuje kvalitu prostředí a narušuje pohodu a klid pro bydlení a relaxaci nad míru do té doby přiměřenou poměrům.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť oba účastníci s takovým postupem souhlasili výslovně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Skutkový stav věci

18. Dne 1. 11. 2019 byla stavebnímu úřadu doručena žádost žalobce o obnovu řízení, v jehož rámci bylo dne 22. 5. 2017, pod č. j. SÚŽP 1763/17-9081/17-hc, vydáno společné územní rozhodnutí a stavební povolení pro Stavbu.
19. Usnesením stavebního úřadu ze dne 3. 3. 2020, č. j. MUKO-9095/2020-L, sp. zn. 1763/2017, bylo řízení o výše uvedené žádosti zastaveno. K odvolání žalobce bylo zmíněné usnesení zrušeno, a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Stalo se tak rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. KUKHK-1170/UP/2020 (Kd).
20. Následně stavební úřad rozhodl prvoinstančním rozhodnutím podle § 100 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, o zamítnutí žalobcovy žádosti. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo stavebnímu úřadu dne 7. 12. 2020 doručeno žalobcovo odvolání. O něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Právní závěry

21. V projednávaném případě bylo žalobou napadeno rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o obnovu společného územního a stavebního řízení. Pro právní posouzení projednávané věci je tak

rozhodující, zda byly podmínky pro povolení obnovy zmíněného řízení splněny, či nikoli.

22. Krajský soud na úvod konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).
23. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
24. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalobce netvrdí žádné existující zrušení či změnu rozhodnutí, jež by bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, o jehož obnově se jedná, a tím spíše netvrdí, že by taková skutečnost odůvodňovala jiné řešení otázky. Ani krajský soud takové skutečnosti neshledal a bude se tak dále zabývat pouze otázkou splnění podmínek podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
25. První z podmínek, jež je podle citovaného ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nutno naplnit, je podmínka ukončení řízení, o jehož obnovu je žádáno, pravomocným rozhodnutím. Ta byla v projednávaném případě naplněna, jelikož rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 22. 5. 2017, č. j. SÚŽP 1763/17-9081/17-hc, jehož obsahem je územní rozhodnutí č. 8/2017 o umístění Stavby a stavební povolení pro Stavbu, nabylo právní moci dne 9. 6. 2017. K možnosti opomenutého účastníka podat v době vydání napadeného rozhodnutí odvolání proti rozhodnutí, které vzešlo z řízení, o jehož obnovu žalobce žádal, odkazuje krajský soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na jeho stranu 3.
26. Druhou podmínkou pro případnou obnovu řízení je, aby žádost podal účastník takového řízení. V projednávaném případě žalobce tvrdil, že účastníkem správního řízení je, ovšem byl opomenut. Jak žalovaný uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 4. 2020, č. j. KUKHK-11170/UP/2020, žalobce je účastníkem společného územního a stavebního řízení, neboť může být Stavbou přímo dotčen na svých vlastnických právech. Konkrétně se jedná o práva k pozemkům parc. č. X a st. p. č. X se stavbou rodinného domu č. p. X, vše v katastrálním území X. Ke konkrétnímu popisu polohy nemovitostí žalobce krajský

soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4. Podmínka podání žádosti o obnovu řízení účastníkem původního řízení tak byla taktéž splněna.

27. Pro splnění další podmínky pro povolení obnovy řízení by musely vyjít najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Nadto by pak takové skutečnosti nebo důkazy musely odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Nejprve je tedy nutné posoudit, zda byla naplněna první z uvedených dílčích podmínek, a to sice zda vyšly najevo skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, resp. zda je pravdivé tvrzení žalobce, že se důkazy svědčící o tom, že Stavba nebude zdrojem hluku, ukázaly nepravdivými.
28. Krajský soud konstatuje, že žalobce v žalobě neuvedl, jaké konkrétní důkazy, které byly provedeny ve správním řízení, se ukázaly nepravdivými. Jeho tvrzení, že již v době původního řízení bylo zřejmé, že Stavba bude zdrojem hluku, nebylo taktéž relevantně podloženo, ale ani nikterak konkrétně dotvrzeno. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dne 24. srpna 2010, v č. j. 4 As 3/2008-78, který zastal názor že: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“
29. Krajský soud nemá žádný konkrétní žalobní bod, který by bylo možno (a zároveň nutno) konkrétněji vypořádat.
30. V projednávané věci se tak podává, že žalobce netvrdil žádnou skutečnost, ani důkaz existující v době původního řízení, jelikož žalobcem tvrzený hluk se projevil až po uvedení stavby do provozu a z žádného žalobcova tvrzení nevyplývá, že by se již v době původního řízení z nějaké skutečnosti (být najevo vyšlé až později) podávalo, že Stavba zdrojem hluku bude. Stejně tak nebyla relevantně podložena ani tvrzení žalobce o existenci důkazů svědčících o tom, že Stavba zdrojem hluku nebude, tím spíše nebyla dostatečně podložena tvrzení o jejich později zjištěné nepravdivosti.
31. Za této situace tak ani krajský soud neshledal podmínky pro povolení obnovy řízení za splněné, a žalobu proto shledal nedůvodnou. Ohledně ostatních žalobcových námitek, které nebyly předmětem výše uvedeného vypořádání, krajský soud uzavírá, že tyto námitky mířily do merita věci správního řízení, o jehož obnovu žalobce žádal, a místem pro jejich uplatnění by bylo až toto obnovené řízení. Pro řízení o povolení obnovy tyto skutečnosti nebyly relevantní a jejich vypořádání nyní by tak bylo přinejmenším předčasné.
32. Na závěr jde v nyní posuzované věci shrnout, že žaloba obsahuje pouze obecnou polemiku či negaci důvodů pro nepovolení obnovy řízení v rozhodnutí správního orgánu

prvého stupně a následně v rozhodnutí žalovaného. Žalobce konkrétně netvrdí nic, co by mohlo s ohledem na dikci § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu procesně obstát a stát se důvodem povolení obnovy původního řízení. Krajský soud tak v této souvislosti může zcela a bez dalšího odkázat na přílehlavé odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

33. Na žalobcem specifikovanou situaci nadto dopadají, respektive mohou dopadat, zcela jiné nástroje veřejného, ale i soukromého práva, řešící nežádoucí dopad úředně povolených staveb do práv jiných subjektů.

VI. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Výrok II. o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenáročoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. července 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu